

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

newyork1reformed@hotmail.com

www.ny69ref.com

A New York-i Első Magyar Református Egyház körlevele Advent-Karácsony 2008

t. Papp Zsolt:

Válasz a csillagfényre

“...Mert láttuk az Ő csillagát, amikor feltűnt
és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” (Mt. 2, 2b.)

Emlékszünk azokra az időkre, amikor az áramszabályozás következményeként sötétben botorkáltunk, sokszor nyaktörő körülmények között, sárba, pocsolyába gázolva és végtelenül örültünk annak, ha nem volt borús az est ege, gyér fényű lámpásként kisegített a hold. A gyerekkori karácsonyokat megelőző várakozások, maga az Ünnepe azonban fényzőnnelemmel, energiával töltötte fel befogadásra éhező lelkünk akkumulátorait, még akkor is, ha ezek a fények a körülmények miatt tompítottak voltak, nem világítottak bele messziről az éjszakába. Tartalmuk azonban csillagot tűzött életünk egére, valóságosnak éreztük az angyaljárást, lehetségessé váltak a csodák, megerősödött a gyermeteg hit, reménység csillámlása tükrözött vissza a tekintetekben a magasságos csillag ragyogását. Ténylegesen lehajlott az ég a földhöz. A gondviselés puha simogató tenyere végigcúrogatta a világot, mely szenvedés és nyögés alá vetetett saját elhajlása, rábólintása, istentelensége miatt. A hit fészkei azonban ontották a meleget és ennek infraszugarai belegyűrűztek a nehezen múlni látszó lelki, szellemi alkonyatba. Hideg volt gyakorta, didergés félelme fagyott a szólni alig merő ajkakra. Imádságot rebegtek azonban sokan a belső szobában és mennyei válaszként meggyöngült, felrepedt a nyomás jégpáncélja. Isten szava testté lett egykor és ezt megelőzte a nagy történelmi advent, a megszületéshez kötődő várakozás. Átéltük a szabadság nagy adventjét, beteljesedett számos fohászkodásunk, de hogyan éljük meg a 2008 karácsony- elő időszakát? Kevesen gondolnak arra, hogy a sötétség csomagolást változtathat és jöhet a legkörmönfontabb fényes csomagolópapírban. Érkezhet neonfényzőnben, ott lehet politikai tárgyalótermek élesen kivilágított ablakai mögött. De szintúgy megjelenhet álruhában egy üzleti szellem által eltorzított karácsonyon, amikor az eredeti bibliai kijelentés értelme és biztatása elvesz a hangos reklámok zöreje mögött. Mindez sok talán nekünk. Most merre kapkodjuk fejünket? Mindenhol veszély és kelepce leselkedik ránk talán? Isten nem akarja elvenni mindennapi létünk örömeit, nem célja, hogy elfelejtsünk játszani, hogy gondterhelt arccal járjunk napestig és sötét tekintettel szemléljük felebarátainkat. A prófétai jellegű mennyei akarat tolmácsolásának fóruma megadatott nekünk az Úr hajlékában. A tisztánlátás isteni ajándékát, a csillagkövetést azonban ki kell vigyük innen a mindennapok apróságai és nagy döntései közé egyaránt. Krisztus megadta nekünk a szükséges alapképzést és nekünk ennek alapján tovább kell cselekednünk. Bár az igénket megelőző versek alapján a bölcsek egy földi királyság keretei között szemlélik a Messiás-fejedelem eljövételét, kell tudatosodjon bennünk, hogy Isten egyetlen népet sem emel annyira a másik fölé, hogy annak királyi trónusán ő maga uralkodjon fia által. Nem, ha jön a Krisztus, akkor mindenkié, akkor nincs megkülönböztetés, akkor mindazok akik hisznek megváltó erejében, fejedelmüknek tarthatják. Könnyű lett volna számunkra, ha Jézus elvállal bármilyen földi, hatalmi felkenetést, hiszen akkor az ideális uralkodó, vagy éppen miniszterelnök milyenségi követelményeihez a gyengébbek számára sem férne kétség. Ő azonban nem idekötő, hatalmi kérdésekben akart elsősorban példát mutatni, hanem minden elesett, árva, lelki sérült, megkínzott, útkereső és boldog ember egét akarja beragyogni! Ez nem jelenti azt, hogy a tőle kapott hit és tudás nem kell, hogy felmelegítse a társadalmat, ellenkezőleg! Elvárja tőlünk, hogy jogosságra, igazságra, testvériségre, tartós békességre, gyakorlatba ültetett szeretetre törekedjünk. Eljött az idő, hogy újra felemeljük tekintetünket az égboltra, nem

azért, mintha Krisztus nem lenne jelen mindennapjainkban is, de szükségünk van a csodálatos képletre. Minden tépelődés, útkeresés égre emeli előbb, vagy utóbb az emberi tekintetet. Nagyon fontos, hogy ebben az éhségben ne az ugrásra kész misztikára, a mindenre válasszal jövő asztrológiára, a sötét, okkult tudományokra, a kereszténységre hasonlítani akaró, de velejében más elméletekre harapjunk rá, hanem találjuk meg az egyetlen útmutató csillag fényét. Irigylésre méltó az egykori bölcsek lelki ráhangolódása, akik észrevették, megtalálták és bár nem minden kaland nélkül, nem nyílegyenesen, de követték az említett fényt. Vegyük észre ebben az adventi várakozásban, hogy számunkra is felragyog és bízassuk gyerekeinket, hogy mosolyogjanak rá a csillagra. Azt tudjuk, hogy Krisztus áldozatával, a halál legyőzésével mit tett értünk és ez az ige tömören arra biztat, hogy nekünk is tenni kell válaszképpen valamit. Keressük ezt a fényalábot, seperjük félre a beárnyékoló felhőket, vagy éppen oltsuk el a vakító fényeket, melyek tompítani akarják Isten megbocsátó szeretetének örök mécsesét. Jöjjünk el az Isten tiszteletének színhelyére, mely közösséget formáló szerepe alapján elsősorban a templom, legyen ez az Advent ilyen keresés, odaszánás és zarándoklat az egyedüli fényforrás igaz színe elé. Romboljuk le az indulat, harag, elutasítás falait, de a bálványainkat is és tiszta szívvel imádjuk az értünk, életünkbe születő Krisztust. Legyen énekeinkben hálaadás a csodáért, kéznnyújtásainkban pedig reménység, hogy Megváltónk tekintetének fénye összetartó, kohéziós erő, mely megtartja a rá építkező közösségeket, családokat. Ennek tükrében reménységgel szemléljük a jövődőt!

Ámen.

Advent

Mindenki szeretné, ha élete elmozdulna a holtpontról, ha tele lennének mindennapjai élménnyel, örömmel, ha tudna lelkesedni, ha szenvedéllyel tudná végezni munkáját, ha szeretve és megbecsülve érezhetné magát, ha tartalommal telített nap után hajthatná fejét este álomra. Sokak számára szeletek megadatnak elvárásaikból. Többen ki is fejezik, hogy hálások e felülről kapott sorsért, még akkor is, ha ez korántsem felhőtlen, tele van buktatókkal és embert próbáló kísértésekkel. Rengeteg lélekből azonban hiányzik a hitnek ez a mértéke és bár elvárásaik, várakozásaik vannak, de ezek irányítása téves. Mi bizonyítja ezt? Mindenki átélt már lázas, várakozással telített időszakokat, amikor gyűjtött valamilyen anyagi természetű célra, gyakran elképzelte vágyai tárgyát és amikor megvásárolta, legyen az akár egy lakás is, ráébredt, hogy élete azért még sivár maradt, hogy a befektetés, bármennyire is verítékkal járt volna, nem hozta el a várva-várt megváltást. Igen, ha abból a hajlékból továbbra is hiányzott a Krisztus, függetlenül a berendezés gazdagságától üresen csengett benne a gondolat, keményen koppantak benne a szavak, megértés, szeretet nélkül múltak a napok. Hiába várja valaki, hogy az intenzív munka utáni még intenzívebb szórakozás elhozza a várva- várt felüdülést, reggel még fáradtabbak az arcvonások, még sötétebbek a gondolatok, mert a tartalom nélkül szétszórakozott órák vámot szednek a lélektől, és nem hogy megtöltenék, de kiürítik, fásultságba taszítják azt. A legfáradtabb pillanatok, a legelkeseredettebb élethelyzetek igaz megoldója egyedül az adventi várakozásban testet öltő Jézus. Hiába helyezük reményeinket tárgyakra, időtöltésbe, a küzdelembe belefáradt emberi való igaz tápláléka a testté lett Ige. Őt várta az evangéliumi információ által fellelkesített keleti régió a történelem első adventjén és a várakozása beteljesült, amikor Krisztus először lélegezte be, e hozzá méltatlan közeg levegőjét, reménységük lévén az árváknak, jogfosztottaknak, elnyomottaknak, a mohó hatalom kiszolgáltattottjainak. Erre az időben mérhető legelső alkalomra tekint vissza mindig ünnepünk történelmi vetülete. Ezen kívül azonban a Megváltó bele kell, hogy szülessen a te személyes sorsodba, hiszen Isten dicsőségére élni nem lehet csupán tárgyi tudással, történelmi informáltsággal, hanem át kell adnod céljaidat, álmaidat, elképzéléseidet, életed központját annak aki mindezeket élteti. Így tudsz csak méltóképpen felkészülni az igazság pillanatára, hiszen minden élet földi pályája egy kapuhoz érkezik az elrendelt pillanatban és ez az a pillanat, amikor elkerülhetetlen az Úrral való szemtől-szembeni találkozás, még akkor is, ha egész életedben menekültél előle. Ezért bátran helyezük reményeinket, hitünket, bizalmunkat Isten Egyszülött Fiába, mert függetlenül a világgazdaságtól, a szokások, a világi etika változásaitól, az értékrend és életstílus felborulásától, Ő él és élni fog örökké. Éljen veled te is!

t. Papp Zs.

Áldott Karácsonyi ünnepeket és reménységben gazdag adventi készülést kívánunk

minden gyülekezeti tagnak, valamint minden támogatóknak!

A New Human Race

The birth of Jesus Christ in Bethlehem marks the Advent (arrival), not only of the long promised Messiah, but also the advent of a new humanity, established in the last Adam, the one St. Paul calls the man from heaven. We sometimes emphasize that Immanuel means "God with us," and it does. But let us never forget that it also means "God *with us*," and He is with us forever and ever.

So it is written: "The first man Adam became a living being"; the last Adam, a life-giving spirit. The spiritual did not come first, but the natural, and after that the spiritual. The first man was of the dust of the earth, the second man from heaven. As was the earthly man, so are those who are of the earth; and as is the man from heaven, so also are those who are of heaven. And just as we have borne the likeness of the earthly man, so shall we bear the likeness of the man from heaven. I declare to you, brothers, that flesh and blood cannot inherit the kingdom of God, nor does the perishable inherit the imperishable.

[\(1 Cor. 15:45-50\)](#)

Now this chapter of Corinthians is noted as a great defense of the doctrine of the resurrection, and so it certainly would be a fitting text for a sermon at Easter. But it is also important to note at Christmas. When He sent His Son, God knew from the beginning what the whole point was—as we celebrate this pattern year after year, we are learning to think God's thoughts after Him. We are learning from Him what His intent has been all along. There are two Adams in this text, which means we are talking about two humanities (v. 45). The first Adam was characterized by his soul; the last Adam by His spirit. God established the soul first, and after this He established the spiritual (v. 46). Our bodies are sown as a soul-body, but are raised as a spirit-body (v. 44). The first Adam and all his descendants have earthy characteristics. The second man is from heaven (v. 47). Those who are earthy are showing their father; those who are heavenly show theirs (v. 48). All the members of the new humanity were recruited from the ranks of the old humanity (v. 49), but it is necessary to be transformed. One who is at home in the old corruption cannot inherit the kingdom of God (v. 50).

Jesus Christ became a human being, but He did not do this as temporary exercise. He was not "slumming" for thirty-three years, only to return afterwards to His old pre-incarnate state. He became a man in order to be our high priest—so that there would be a *man* praying for us at the right hand of the Father—and He continues to occupy this office, and will occupy it forever. "It is Christ that died, yea, rather, that is risen again, who is even at the right hand of God, who also maketh intercession for us" ([Rom. 8:34b](#)). Christ is our high priest continually ([Heb. 7:3](#)). This means that the second person of the triune God became a man *forever*. God is clearly up to something that goes far beyond anything we might be able to imagine. But among other things, this means that if God has invested Himself in this way in the future of the human race, it follows that the future of the human race must be stupefying *glorious*.

We unfortunately tend to view this whole issue in static categories—the bad man versus the good man. But it is striking that the Scriptures frequently speak of it in terms of the *old* man and the new man. This terminology is not just referring to the chronologies of our personal testimonies—e.g. "I used to be that way before I came to know Jesus." This is involved, obviously, but we are also talking about the way the human race used to be. The sin of worldliness is not just wrong . . . it is decrepit. The carnal way of relating to others is not just sinful, but also senile. Put off the old man, the Bible says. This is not just a passing reference. We see it in multiple places ([Rom. 6:6](#); [Eph. 4:22](#); [Col. 3:9](#)). Put off the old template of Adam. In Jesus, the last Adam, we have a new template for being human now.

When we are unconverted, our sins are certainly problematic, but they are not the basic problem. The basic problem is what we *are*, not what we do. Attempts to make the Christian faith nothing more than a system for personal moral improvement are doomed to failure. It is like putting lipstick on a corpse. The invitation given in the gospel is the invitation to *believe* what is declared—God has created a new humanity, and *you* are summoned to become part of it. But never make the mistake of thinking that this new humanity is the old humanity touched up a bit. What God has begun here in the midst of human history is radical, and we have not even begun to get a glimpse of how *everything* is in the process of being transformed.

But even if we cannot see the total picture, we can nevertheless experience a taste of it in our own lives. Not a new leaf, but a new life. Not a resolution, but resurrection. Not becoming a wowsler, but being forgiven. Not putting on a show, but putting on Jesus.

This is a gospel announcement that God has made, from heaven, unilaterally. Unto you a Son is *given*. The gift of this new humanity is not one that the old humanity gets to ratify or not, according to its principles and desires. If it were, we would never ratify it.

God did not seek the old humanity's permission before He determined to annihilate that way of being a human in the cross of Jesus. Mary was told that her heart would be pierced through because this was God's purpose and plan from the beginning. The shadow of the cross fell upon the manger. But there was a shadow at all because of the light that was coming from the empty tomb beyond them both.

As an infant, the Lord Jesus presented a challenge to Herod, who operated in full accordance with the ways of the old humanity—force, blood, coercion, violence, envy, and all the rest of it. We celebrate Christmas as the time when God successfully established a beachhead for the new humanity. Since that time, His Spirit has been steadily working in the world.

So the old humanity was crucified in Jesus, and buried in the ground. And when Jesus came out of the ground—just as the first Adam had, all around Him was a garden, as with the first Adam. But because of our previous captivity in sin and death, it was a garden of dead people, a cemetery. And Jesus established there, in that acre of death, the everlasting life of resurrection. The old humanity was and is a vast host of bleached bones. Jesus was born into the midst of that host, and after His death and resurrection, life began to radiate out from Him in every direction, and it will never stop.

by Douglas Wilson

*The Best present ever didn't come from a store, And no gift ever had a greater worth;
The gift of a Child has given us more, Joy & Love, Hope & Light, Peace on Earth.
May His wondrous gift bring you joy. May the light of the season lead you to peace,
the love of friends and family, and the warmth of home. Merry Christmas!*

*All of us at the First Hungarian Reformed Church of New York City wish you and
your loved ones a blessed Christmas, a joy-filled, happy and healthy New Year!*

Istentől megáldott, boldog Új Esztendőt mindenkinek!